

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **D. K. N.**, zastoupen Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem Liberec 2, Chrastavská 273/30, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Nad Štolou 936, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. prosince 2011, č. j. MV-67319-6/SO-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 29. 2. 2012, č. j. 59A 17/2012-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Projednávaný případ se týká lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“).

[2] Žalobce podal proti výše citovanému rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra dne 18. ledna 2012 správní žalobu. Krajský soud se ve svém usnesení tuto žalobu odmítl, a to s poukazem na její zjevnou opožděnost. Podle názoru krajského soudu končila lhůta

k podání žaloby proti rozhodnutí podle zákona č. 326/1999 Sb. třicet dnů po doručení písemného vyhotovení. Ze spisu vyplynulo, že poslední den, kdy tedy bylo ještě možno podat žalobu alespoň k poštovní přepravě, byl podle soudu 6. leden 2012.

II. Kasační stížnost

[3] Proti výše citovanému usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu stanoveném v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. (dále též „s. ř. s.“), tedy nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. V kasační stížnosti stěžovatel argumentuje, že na daný případ dopadá § 72 odst. 1 s. ř. s., který stanoví lhůtu pro podání žaloby dva měsíce od oznámení rozhodnutí doručením písemného vyhotovení. Domnívá se tedy, že žaloba byla odmítnuta nezákonně. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil s tím, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu a nesouhlasí s argumentací stěžovatele, že žaloba nebyla opožděná. Žalovaný odkazuje na judikát Nejvyššího správního soudu, ze dne 23. dubna 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, v němž Nejvyšší správní soud potvrdil, že lhůta dvou měsíců platí, pokud zvláštní zákon nestanovil lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) Onou speciální lhůtou je v tomto případě lhůta třiceti dnů v § 172 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uzavírá své vyjádření návrhem, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl.

IV. Řízení před Nejvyšším správním soudem a posouzení věci

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti, je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel ve své kasační stížnosti argumentuje obecnou dvouměsíční lhůtou k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí podle § 72 odst. 1 s. ř. s., věty první, opomíjí však, že je zde omezující podmínka v závěru věty: „*Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*“ Věc stěžovatele je právě tím specifickým případem, kdy se rozhodovalo v režimu zákona č. 326/1999 Sb., který v § 172 odst. 1 určuje lhůtu odlišně: „*Žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.*“

[8] Jak správně upozornil ve svém vyjádření k žalobě žalovaný, tato otázka již byla předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena, a to rozhodnutím ze dne 23. dubna 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, jehož nosná právní věta zní: „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Jedním z případů, kdy zvláštní zákon stanoví jinou lhůtu, je ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které zkracuje lhůtu k podání žaloby na 30 dnů.*“

[9] Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žaloba byla skutečně podána opožděně, protože nebyla dodržena lhůta třiceti dnů. Krajský soud tedy nepochybil, když ji usnesením odmítl.

V. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu